

Жива ватра (скорочено)

Василь Герасим'юк

Дерево тремо об дерево,
доки не народиться вона.
Вона помирає тільки раз,
тому бережемо її.
Ми знову виведем наші отари на наші гори
і за древнім полонинським звичаєм
проженемо крізь неї —
щоби ніяка пошесть не напала,
щоби жоден хижак не внадився,
щоби громи із блискавками не розігнали,
щоби підступний гад вим'я не виссав,
щоби злий дух у провалля не завів.
Ми бережемо живу ватру.
Ми заледве не стали отарою
на високім пасовиську.
Але коли ми навіть, як отара,
пройдемо крізь неї,
тоді дамо іншим дорогу до Сінаю.
Нас оберігає жива ватра,
але ми добре знаємо,
що кого жде
на високім пасовиську.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Вірш В. Герасим'юка "Жива ватра" — поетичне надбання доби постмодернізму, коли відомі фольклорні, літературні образи переосмислюються по-новому. Жива ватра — це живий вогонь, який добувають первісним способом — тертям дерева об дерево. Для гуцулів — жителів Карпат — худоба, вівці — це і робота, і добробут, і майже члени родини. Коли на літо їх відганяють на високогірні луки — на полонини, то освячують вогнем. Автор закликає не стати отарою, пройти очищення вогнем, щоб досягти "Сінаю" — правдивого, вільного життя — або хоч вказати туди шлях іншим.